

des „Slagside“ ved Kornladninger; derfor kan det blive nødvendigt, at der i Danmark findes strengere Bestemmelser end i Norge. Men der er desuden en anden Grund — jeg kunde nævne flere af samme Art — som er hentet fra et andet Omraade, der taler lige saa stærkt, og det er, at i Norge er Rhederiet en indflydelsesrig Magt paa Stortinget. Det spiller en ganske anderledes Rolle i Magtfordelingen i Norge, end det gør her i Danmark, og hvordan det nu er eller ikke er, alle Rhederne, samvittighedsfulde eller samvittighedsløse, have en vis Utilbøjelighed til at se en streng Bestemmelse gennemført paa dette Omraade — de Samvittighedsfulde, fordi de føle, at de ikke behøve Tilsynet, de Samvittighedsløse, fordi der derved gjøres Indgreb i deres Næringsveie. Jeg anser det ikke for usandsynligt, at medens vi herhjemme i Danmark kunne være i Stand til at føre en Lov om disse Forhold igjennem, vilde en tilsvarende Lov i Norge møde store Hindringer; men jeg er ikke i Stand til at indse, at denne Frygt for, at den danske Skibsart skulde blive belastet paa en ufordelagtig Maade i Konkurrence ved Love som den, vi her tale om — at denne Paastand har nogen virkelig Hjemmel; tværtimod, jeg føler mig overbevist om, at det vilde være en Spørg om vor Skibsart, og at den vilde være fuldkommen saa godt i Stand til at konkurrere med Fremmede som nogenfinde før. Derfor ønskede jeg tillige at betone dette, at efter min Overbevisning vil det være rigtigt, at vi bør handle for os selv og med vor egen Interesse for Die, uden at gjøre os afhængig af, hvad der maatte ske i Sverrig, Norge eller noget andet Sted. Jeg gjentager, at, efter min Overbevisning, vil man, hvis man ikke fastholder denne Grundfætning, ubætte sig for en aldeles uberegnelig Forhaling af den hele Reform. Jeg skal for Diebliffet væsentlig indskrænke mig til disse Bemærkninger og skal endnu kun tilføje, at der var et Svar, som Ministeriet med god Føie kunde give paa denne som paa andre lignende Forespørgsler, og det var, at det lyder mærkeligt at blive opfordret til at fremlægge nye Reformers, naar de Reformforslag, der fremlægges, faae en saadan Behandling som den, der bliver dem til Del. Herved tænker jeg ingenlunde alene paa den Slags Lovforslag, der dog have en mere eller mindre ubrøget politisk Karakter. Jeg tænker ikke paa Loven om Præstelønninger, jeg tænker ikke paa Skoleloven, Hærløven og Spøvnsløven, ja end ikke paa Soldatstilføren og deslige, men jeg tænker paa ganske simple praktiske Foranstaltninger. For at nævne en Lov, der berører dette Spørgsmaal meget nær, skal jeg omtale Fiskeriløven. Naar man ser, hvorledes denne Forsamling har behandlet denne Lov, saa vilde jeg finde det fuldkommen forklarligt, om Regjeringen svarede: Vi finde saare ringe Opfordring til at fremkomme med nye Forslag i den Retning, da

vi saa lidt kunne regne paa medvirkende Arbeidsomhed fra Folkethingets Side til at føre dem igjennem. Dersom de omtalte Spørgsmaal skulle have samme Skæbne, som desværre andre Lovforslag have havt, nemlig at indbringes det ene Aar i det ene Thing og det næste Aar i det andet Thing, bestandig under den fælles Bevidsthed hos begge Thing, at der ikke vilde komme Noget ud deraf, saa vilde det lykkes grundigt at ruinere Interessesen for dette Spørgsmaal, saaledes som den er ruineret for adskillige andre vigtige Samfunds-spørgsmaal; thi noget af det mest Fordærlige for en repræsentativ Forsamling er Aar efter Aar at beskæftige sig med store og vigtige Sager under Bevidstheden om, at der ikke kommer Noget ud deraf. Det tilintetgjør enhver Spørg til Arbejde, det svækker og knuser Interessesen, det indgyder Haabløshed med Hensyn til hele det fremtidige Arbejde og virker langt ud over den enkelte Sags Omraade (Kjær: Hvis er Skylden?). Ja, hvad Fiskeriløven angaar, saa kan jeg sige det ærede Medlem, at det er Folkethingets Udvalgs Skyld (Stemmer: Nei!). Det er Folkethingets Udvalgs Skyld, at Fiskeriløven ikke er fremmet længere, end den er. Hvorfor denne Lov ikke er bleven fremlagt i denne Samling, kan jeg ikke vide; men den Prøve, Folkethinget har givet paa, hvorledes den vilde behandle Fiskeriløven, indeholder fuldkommen god Føie for Regjeringen til at sige: „Det ville vi ikke prøve om igen“. I ethvert Tilfælde er det jo vist, at dersom et Ministerium fulgte den Opfordring, der nu er kommen fra det ærede Medlem, saa skulde det da være under Forudsætning af, at denne Sag, der i Virkeligheden ikke er nogen politisk Sag, men som er en stor, fælles Samfunds-sag, som berører en Klasse, der vel ikke savner Talsmand her i Salen, saaledes som det ærede Medlem udtrykte sig, men som ikke hidtil har faaet sine Billedstrax opfyldte — at denne Sag, siger jeg, der er saa fjern fra al mulig Politikk, som det vel er muligt, og kun berører en fælles Samfunds-sag, endelig maatte kunne føres igjennem og blive til noget Praktisk, men i saa Fald vilde det være nødvendigt, at Folkethinget tog anderledes fat paa denne Sag, end det har taget paa adskillige andre Sager.

Bojsen: Det forekommer mig, at den Sag, der her er bragt paa Bane, utvivlsomt er af den Art, at vistnok Alles Interesse er knyttet dertil, og at Onsket om at faae et Lovforslag paa dette Omraade fremmet deles enstemmig fra alle Sider her i Salen. Det, som det forekommer mig i Diebliffet er Kjernen i Spørgsmaalet, er, hvor vidt det er tjenligt for Sagen, at begge de omhandlede Lovforslag knyttes saaledes til hinanden, at det ene ikke fremmes uden det andet. Jeg opfattede den høitærede Minister saaledes, at han er tilbøjelig til at fordre begge Lovforslag bundne